

BRIGGEN "TVÅ BRÖDER"

BERÄTTELSE

FRÅN

INDISKA OCEANEN

AF

RICHARD MELANDER.

STOCKHOLM

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

I.

Den ändlösa oceanen låg blänkande och praktfull i sakta bortrullande dyning. Solen höll på att sjunka, men dess glödande strålar dröjde ännu bland kronorna i en grupp palmer, som stodo orörliga, liksom förstenade öfver det vatten, hvori deras höga lutande stammar speglades. Men solstrålarna hade på sin väg genom rymden äfven träffat topparna af en brigg, som med alla sina segel tillsatta skulle företett samma bild af orörlighet som palmgruppen, därest icke hafvets rörelse försatt fartyget i en tung, ojämn vaggning, mot hvars styrka hela dess segelmassa var maktlös. Rårnas och bramstängernas vitmålade nockar skimrade rosenröda, och de ostrukna masterna och stängerna glänste som förgyllda mot de slitna seglens hvita grund, men ändock låg det något spöklikt öfver det ensamma fartyget i dess ängsliga rörelser på samma fläck af vattnet i närheten af ett liflost korallskär.

Briggen »Två bröder» hade förlorat all förmåga att flytta sig framåt på det haf, som den nu i olika riktningar lyckligt befarit under åtskilliga år. Seglen, som satts för att uppfånga äfven den minsta tillfälliga fläkt, hängde slappa under rårna,

än skiljande sig från masterna, än tungt slående tillbaka mot dem. Det suckade i skrof och tackling, som om skutan varit ett lefvande väsen, medvetet om sitt hjälplösa tillstånd. Och rundt omkring den vida horisonten fanns icke en punkt, som bröt den fina, jämna gränslinien mellan luft och vatten allt ifrån korallöns ena udde cirkeln rundt till motsatta udden af ön.

En man, som stått med kikare i handen lutad mot kajutväggen, gick med långsamma, stapplande steg, som om han varit sjuk eller drucken, fram till relingen vid ena storröstet. Där försökte han klättra upp i vantet men tycktes sakna tillräckliga krafter och blef stående med kikaren lagd på relingen. Hans rörelser följdes af en grupp män, som sutto eller halfågo på däckets akter ut. Somliga af dem hade förtviflans skärpa i blicken, medan andra tycktes endast halft medvetet iakttaga hvad mannen med kikaren företog sig. Långsamt vändes instrumentet i hans händer, följande synranden utan att lämna minsta stycke af den obehagadt. Så flyttade han kikaren till fartygets andra sida och upprepade undersökningen. Icke en fråga hördes från någon af åskådarne, och då han efter slutad spaning sjönk ned på den tågrulle, han nyss lämnat, hade han icke heller ett ord att säga dem.

Under tiden hade skuggorna från palmön nått fram till briggen och börjat släcka glansen på dess undermaster. Den kvalmiga hetta, som hittills mättat luften, afkyldes något, men svalkan, som under andra förhållanden skulle varit lika välkommen som efterlängtat, tycktes nu icke hafva förmåga att sprida någon vederkvickelse bland män-

nen på briggens däck. En af dem, en jättegestalt med synbarligen ovanliga kroppskrafter, höjde sin öfverkropp genom att sträcka armarna mot däcksplankan och riktade sina skarpa, nästan feberglänsande ögon mot honom med kikaren. Med tydlig ansträngning mera hviskade än talade han:

»Kapten, nu har solen — — gått ner — kapten —»

Den tilltalade nickade sakta tillbaka i stället för att svara något. Därpå flyttade han sig så, att han kom midt ibland besättningen, hvarpå han gaf dem tecken att komma närmare. Ett par tre af dem rörde sig, de andra tycktes icke förstå honom. Han lutade sig närmare karlarne för att säga dem något; det blef endast framhvisade meningar:

»Gossar, det ä' nog — som Petrus sa', solen har gått ner — för oss all —» — med en svag rörelse af handen lät han förstå, att han menade: »allesamman» —, »och bäst att — göra det fort nu — gossar — när det ska' ske — som vi —» — en ny rörelse afsåg att betyda: »ha kommit öfverens om» —, »men vi ska' först slå oss ihop om en så'n — där —» meningen fullbordades nu genom att han sammanflätade sina darrande fingrar, och männen bredvid förstodo honom och knäppte ihop händerna. Med, som det tycktes, en sista ansträngning lutade de sig närmare kaptenen för att uppfånga de knappt hörbara, enstaka frampressade orden, och en af dem hade så mycket kraft, att han kunde hålla sin halmhatt tryckt mot ansiktet. Ett par steg ifrån honom låg en af kamraterna på rygg med sina vidöppna ögon riktade mot himmeln och hviskade gång efter annan:

»Vatten — vatten —»